

Nuuk 20. januar 2011

I henhold til Inatsisartuts forretningsorden § 37 fremsender jeg følgende spørgsmål til Naalakkersuisut:
(Medlem af Inatsisartut, Olga P. Berthelsen, Inuit Ataqatigiit)

Spørgsmål:

1.

Hvordan forholder Naalakkersuisut til at registrere demente som værende personer med vidtgående handicaps i henhold til Landstingsforordning nr. 7 af 3. november 1994 om hjælp til personer med vidtgående handicap.

2.

Hvornår vil Naalakkersuisut ændre på det forhold, hvor personer med vidtgående handicaps, når de når pensionsalderen mister de rettigheder som de ellers har.

Begrundelse:

I Selvstyrets bekendtgørelse nr. 19 af 16. december 2010 om hjælp til personer med vidtgående handicap kapitel 1, §1, §2 og §3 er der nedskrevet hvornår og hvilke sygdomme, der er afgørende for en person kan betegnes at have vidtgående handicaps. I henhold til § 5 i bekendtgørelsen står der at det er kommunalbestyrelserne, der afgør hvilke personer der kan betegnes at have vidtgående handicaps.

Personer der har demens er ikke nævnt i bekendtgørelsen. Jeg mener at dette forhold bør ændres, da personer der bliver demente, er meget plejkrævende. Vi ved at der i resten af Grønland er mennesker, der er udiagnosticerede demente. Disse meget plejkrævende personer får hjælp af deres familie. Hvis vi skal forbedre forholdene for de demente og deres familier, er det nødvendigt, at det at blive dement, bliver klassificeret som at have vidtgående handicap, med dertil hørende rettigheder.

I henhold til § 3 i Landstingsforordning nr. 7 af 3. november 1994 om hjælp til personer med vidtgående handicap vil hjælpen til de vidtgående handicappede bortfalde ved overgang til folkepension ved fyldte 65 år.

Alle, uanset om disse har medfødte handicaps eller ej, bliver ikke raske ved at fylde 65 år. Tvært imod er behovet for hjælp forøget jo ældre man bliver.

Jeg vil henlede opmærksomheden på forslag 135 fra forårssamlingen 2007, der trods vedtagelse som beslutningsforslag ikke er blevet realiseret af Naalakkersuisut. Da det er ønskeligt at der sker en videre behandling af sagen, ser jeg frem til besvarelsen, da den vil vise hvad man agter at gøre lovgivningsmæssigt.